

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123965200/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

havde gennemblødt lige til Skindet. Jeg rutschede temmelig hovedkuld tværs over Dækket ned i Læ, og da jeg nu tilstrækkelig havde forvissat mig om, at Stillingen ikke længer var holdbar, arbejdede jeg mig hen til Kahytstrappen, vendte mig paa god Sømandsmåner omkring, og firede mig sindig og med et vist Eftertryk paa hvert Trin baglænds ned ad Trappen.

En Dampskibskahyt paa en stormfuld Aften ligner altid sig selv. En Hængelampe slingrer under Loftet; Stønnen og Jamren høres rundt omkring fra de smaa Aflukker paa hver Side. Opvarterne løbe fra Dør til Dør med mistænkelig udseende Blikindretninger. Luften er kvalm og af en højt ubestemmelig Sammensætning, og kun et ringe Antal hærdede Individier hjemsøger det dækkede Bord, som ved smaa Træbarrikader er afdeilt i firkantede Rum. Det var blandt disse prøvede Gæster, jeg fandt min Ven Amerikaneren. „Naa, har De nu faaet nok af det der oven paa!“ raabte han mig straks i Møde. „Kom her og sæt Dem ned, og hvis De holder af Skinke, saa vil jeg anbefale Dem denne. Ale og Stout er her ogsaa til at skylle den ned med, og dersom De foretrækker det half and half, kan vi jo dele et Krus imellem os. Det har altid været min oprigtige Mening, at Øllet er den eneste Ting, som duer hos Englænderne. De skriger jo rigtignok ogsaa paa deres Oksekød og saa paa deres Heste og store Skribenter, men hvad Kødet, saavel Okse-, som Hestekød angaar, da har vi det bedre paa den anden Side af Atlanterhavet, og hvad Skribenterne angaar, saa kan vi jo faa dem med Tiden.“ Han trak en Stol frem under Bordet ved Siden af sig; jeg slingrede ned paa Stolen, lod Skinken og Øllet vederfares deres Ret, og idet vor Overkroppe snart dannede spidse, snart stumpe Vinkler med Bordfladen, nød vi med god Appetit vort Aftensmaaltid paa den urolige Nordse.

Vi var imidlertid ikke ene om Maden. Lige overfor os var tre Pladser besatte. Der var for det første Skibets Kaptajn, som i en utrolig Fart og uden at mæle en Stavelse tømte sin Tallerken og sin Flaske, trykkede Voksdugskasketten fast om Panden, og med en Ottendedel af et gnavent Buk rejste sig, skældte Stewarden ud for et eller andet, og kravlede op paa Dækket, for at fortsætte sin mugne Stirren ud fra Broen, ud over det vaade Skibsdæk, ud over den fraadende, oprørte Sø. Dernæst var der en lille, undersætsig Mand, en uudgrundelig Mellemting mellem en Lods og en Studepranger. Hans Haar var klip-pet tæt af i Nakken, men foran var det langt og kæmmet ned over Tindingerne i to Tjavser, der gjorde et krøllet Forsøg paa at sætte sig i Forbindelse med Bakkenbarterne. Han bar Guldringe i Ørene og var forsynet med en svær Vestekæde af samme Metal. I Mangel af en hvid Flip havde han et rødt Tørklæde om Halsen. Han spiste meget, og trak under denne Forretning Vejret gennem Næsen. Hans